

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012. Цей переклад був здійснений за підтримки Фонду прав людини Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не зобов'язує Суд. Для отримання додаткової інформації ознайомтеся з повідомленням про авторські права в кінці цього документа.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Інформаційний бюлетень про практику Суду № 128

Березень 2010

Гросару проти Румунії - 78039/01 ***(Grosaru v. Romania)***

Рішення 2.3.2010 [Секція III]

Стаття 3 Протоколу № 1

Вибір законодавчого органу

Вільне вираження думки народу

Післявиборчий спір щодо парламентського представництва національних меншин: *порушення*

Стаття 13

Ефективний засіб правового захисту

Післявиборчий спір щодо парламентського представництва національних меншин: *порушення*

Факти – Заявник був кандидатом на парламентських виборах 2000 року, на яких претендував на місце, виділене для італійської меншини в Румунії. Одна з організацій, яка представляла італійську меншину, обрала його своїм кандидатом у дев'янадцяти з сорока двох округів. Після того як всі голоси були підраховані, Центральне виборче бюро відповідно до Закону про вибори надало місце в парламенті, визначене для італійської меншини, організації, до якої належав заявник. Хоча він був кандидатом організації, який отримав найбільшу кількість голосів на національному рівні, місце в парламенті було віддано іншому членові організації, який отримав найбільшу кількість голосів в одному виборчому окрузі. Скарги заявника були невдалими.

Право – Стаття 3 Протоколу № 1: Справа стосувалася виділення місця в парламент і, отже, питання післявиборчого права. Закон про вибори чітко не

визначив порядок розподілу парламентських місць, відведених для організації-переможця, яка представляла національну меншину. Центральне виборче бюро повинно було визначити прізвище та ім'я першого кандидата в списку уповноваженої організації, який отримав найбільшу кількість голосів. Закон не передбачав, чи це означало найбільше число голосів на національному рівні, чи на одному виборчому окрузі. В даному випадку Центральне виборче бюро віддало вибір методу, заснованому на локальному представництві, а не на національному представництві. Відсутність чіткості виборчих норм потягнула за собою обов'язок румунської влади бути розважливою при їх тлумаченні, враховуючи прямий вплив, який матиме її тлумачення на результат виборів. Центральне виборче бюро не вказало, чи це був перший випадок такого тлумачення норм, чи мала місце усталена практика в таких справах. Так само воно не пояснило, чому до національних меншин був застосований критерій локального представництва, в той час, як в інших виборчих питаннях, вони користувалися спеціальними положеннями, пов'язаними з критерієм національного представництва. Уряд не представив жодної додаткової інформації. Таким чином, відповідні положення на період, який стосувався обставин справи, не задовольняли вимоги точності, викладені у практиці Суду. Тим не менше, Суд взяв до уваги законодавчі поправки, які стосувалися сфери оскаржуваних положень і на даний час передбачали, що місце в парламенті організації національної меншини надавалося першому кандидату у виборчому окрузі, де список кандидатів отримав найбільшу кількість голосів, хоча ця поправка була внесена вже після настання фактів, які оскаржував заявник, і не змогла б виправити його положення. Крім того, Центральне виборче бюро і перевірні комісії Палати представників розглянули скаргу заявника, але відхилили її через необґрунтованість. Правила членства у цих органах, що склалися з великого числа представників політичних партій, вочевидь, не забезпечували достатніх гарантій неупередженості. По-друге, ані Верховний суд, ані Конституційний суд, ані будь-який інший національний суд не винесли рішення щодо тлумачення спірних законодавчих положень. Важливо було розглянути твердження заявника в рамках судового провадження. За таких умов відсутність ясності у виборчому законодавстві, яке стосувалося національних меншин, і відсутність достатніх гарантій щодо неупередженості органів, відповідальних за розгляд скарг заявника, порушували саму суть прав, гарантованих статтею 3 Протоколу № 1.

Висновок: порушення (одноголосно).

Стаття 13 Конвенції в поєднанні зі статтею 3 Протоколу № 1: Право заявника на ефективний засіб правового захисту були порушені у зв'язку з відсутністю судового контролю щодо тлумачення відповідного виборчого законодавства.

Висновок: порушення (одноголосно).

Стаття 41: 5 000 євро як компенсація за збитки нематеріального характеру.

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012.

Офіційними мовами Європейського суду з прав людини є англійська та французька. Цей переклад був здійснений за підтримки Фонду прав людини Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не зобов'язує Суд, і Суд не несе відповідальності за його якість. Він може бути завантажений з бази даних судової практики Європейського суду з прав людини HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) або з будь-яких інших баз даних, яким Суд надав

його. Він може бути відтворений у некомерційних цілях за умови зазначення повної назви справи разом з вище вказаним повідомленням про авторські права і посиланням на Фонд прав людини. Будь-яку особу, яка бажає використовувати переклад або його частину в комерційних цілях, просимо зв'язатися за наступною адресою: publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.

Click here for the [Case-Law Information Notes](#)